

VENDIM
Nr. 6, datë 2.3.2018
NË EMËR TË REPUBLIKËS
SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	kryetar i Gjykatës Kushtetuese		
Vitore Tusha	anëtare e	“	“
Altina Xhoxhaj	anëtare e	“	“
Gani Dizdari	anëtar i	“	“
Besnik Imeraj	anëtar i	“	“
Fatos Lulo	anëtar i	“	“
Fatmir Hoxha	anëtar i	“	“

me sekretare Belma Lleshi, në datat 22.11.2017 dhe 22.12.2017 mori në shqyrtim në seancë plenare, mbi bazë dokumentesh, çështjen nr. 62/5 Akti, që u përket palëve:

KËRKUESE: Mimoza Tabaku (Zorba), Aida Zhupa (Zorba), Majlinda Zorba.

SUBJEKTE TË INTERESUAR: Edmond Kume, Zyra e Regjistrimit të Pasurive të Paluajtshme Tiranë.

OBJEKTI: Shfuqizimi si i papajtueshëm me Kushtetutën i vendimit nr. 00-2017-78, datë 17.2.2017 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi).

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131/1/f dhe 134/1/i të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut; nenet 72 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Fatmir Hoxha, shqyrtoi pretendimet e kërkuueseve, që kërquan pranimin e kërkesës, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Shtetasi F.Z. (babai i kërkuueseve) para vdekjes ka lidhur me subjektin e interesuar Edmond Kume kontratën nr. 4 rep., nr. 2 kol., datë 02.03.1998, me objekt shitjen e banesës dykatëshe e ndodhur në rrugën “Hoxha Tahsim”, Tiranë. Kërkuestet, në cilësinë e trashëgimtareve të trashëgimlënësit F.Z., i janë drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë me padi me objekt konstatimin e pavlefshmërisë absolute të kontratës së shitjes lidhur mes trashëgimlënësit F.Z. dhe subjektit të interesuar, detyrimin e tij për t’i njohur si bashkëpronare dhe për t’iu kthyer sendin, si dhe detyrimin e Zyrës së Regjistrimit të Pasurive të Paluajtshme për ta regjistruar pronën në emër të kërkuueseve.

2. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 2632, datë 13.3.2013, ka vendosur rrëzimin e padisë.

3. Mbi ankimin e kërkuueseve, Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 1565, datë 21.4.2014, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit nr. 2632, datë 13.3.2013 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë.

4. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2017-78, datë 17.2.2017, ka vendosur mospranimin e rekursit.

II

5. Kërkuestet i janë drejtuar me kërkesë Gjykatës Kushtetuese duke pretenduar shfuqizimin e vendimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, me argumentet si vijon:

5.1 Gjykata e Lartë ka cenuar të drejtën për një proces të rregullt ligjor, pasi duke vendosur mospranimin e rekursit ka pranuar parregullsitë e gjykatave më të ulëta. Gjykata e Lartë nuk u ka dhënë përgjigje pretendimeve të parashtruara në rekurs, duke cenuar parimin e arsytimit të vendimit gjyqësor.

5.2 Gjykata e Lartë ka cenuar parimin e paanësisë, pasi dy gjyqtarët A.M. dhe M.B., pjesë e trupit gjykues, që ka gjykuar çështjen në Gjykatën e Lartë kanë dhënë më parë vendime ku palë ka qenë subjekti i interesuar.

5.3 Gjykatat duke vendosur rrëzimin e padisë u kanë mohuar kërkuueseve të drejtën e pronësisë duke mos zhvilluar një proces të rregullt ligjor.

6. Subjekti i interesuar Edmond Kume nuk ka paraqitur parashtrime me shkrim.

7. Subjekti i interesuar Zyra e Regjistrimit të Pasurive të Paluajtshme nuk ka paraqitur parashtrime me shkrim.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuueseve

8. Kërkeset legjitimohen *ratione personae* pasi parashikohen si subjekte nga nenet 131/f/1 dhe 134/1/i të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë, si dhe *ratione temporis*, pasi vendimi i kundërshtuar i Gjykatës së Lartë është i datës 17.2.2017, kurse kërkesa është depozituar në datën 29.5.2017. Si rrjedhim, kërkesa është paraqitur brenda afatit 4-mujor të parashikuar nga neni 71/a, shkronja “b”, i ligji nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”.

9. Për sa i përket legjitimitimin *ratione materiae*, kërkeset kanë pretenduar shfuqizimin e vendimit të Gjykatës së Lartë, pasi gjykimi i zhvilluar ka cenuar të drejtën për një proces të rregullt ligjor. Me vendimin nr. M-8 akti, datë 17.7.2017 Kolegji i Gjykatës Kushtetuese ka vendosur lëniën afat kërkuueseve për plotësimin e dokumenteve të nevojshme për shqyrtimin e çështjes. Kërkeset në datën 3.8.2017 kanë paraqitur në Gjykatën Kushtetuese dokumentet e nevojshme për pretendimin e cenimit të parimit të paanësisë dhe të parimit të arsytimit të vendimit gjyqësor. Për pretendimin e cenimit të së drejtës së pronësisë kërkeset nuk parashtruan asnjë argument kushtetues. Gjithashtu ato kanë paraqitur kërkesë për përjashtimin nga shqyrtimi i çështjes të gjyqtarëve Fatos Lulo dhe Besnik Imeraj.

10. Gjykata Kushtetuese, pasi i mori në shqyrtim këto kërkesa në seancën e datën 22.12.2017, ka vendosur mospranimin e tyre sepse vendimet ku kanë marrë pjesë gjyqtarët nuk kanë lidhje me çështjen objekt gjykimi në Gjykatën Kushtetuese, si dhe për shkak të mosformimit të plotë të kuorumit.

B. Për themelin e kërkesës

B.1. Për pretendimin e cenimit të parimit të paanësisë

11. Kërkeset kanë pretenduar se Gjykata e Lartë ka cenuar parimin e paanësisë, pasi dy nga gjyqtarët A.M. dhe M.B., pjesë e trupit gjykues që ka gjykuar çështjen në Gjykatën e Lartë, kanë dhënë më parë vendime ku palë ka qenë subjekti i interesuar Edmond Kume.

12. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se parimi i paanshmërisë ka në vetvete elementin e vet *subjektiv*, i cili lidhet ngushtë me bindjen e brendshme që krijon gjyqtari për zgjidhjen e çështjes në gjykim, si dhe elementin *objektiv*, me të cilin kuptohet dhënia e garancive të nevojshme për gjykim të paanshëm nga vetë gjykata, përmes mënjanimet nga vetë ajo të çdo dyshimi të përligjur në këtë drejtim. Ndër të tjera, gjykata merr parasysh veçanërisht problemin e përbërjes së trupit gjykues, në mënyrë që të mënjanohen nga gjykimi i çështjes gjyqtarët që nuk kanë garancitë e kërkuara për paanshmëri në kuptimin objektiv. Gjykata çmon se paragjykimimi eventual për paanësinë e gjyqtarit mund të ngrihet në hipotezën se gjyqtari është shprehur në një procedim tjetër me një vlerësim që ka

të bëjë me përmbajtjen e të njëjtit fakt, në lidhje me të njëjtin subjekt. Në shtetin e së drejtës kërkesa për një gjykim të paanshëm merr rëndësi të veçantë në funksion të besimit në dhënien e drejtësisë, që në shoqëritë demokratike duhet ta krijojnë në çdo rast jo vetëm palët në gjykim, por dhe çdo qytetar i thjeshtë (*shih vendimet nr. 46, datë 19.7.2016, nr. 49, datë 10.7.2015, nr. 21, datë 29.4.2010; nr. 12, datë 13.4.2007 të Gjykatës Kushtetuese*).

13. Jurisprudenca e Gjykatës ka evidentuar se parimi i paanshmërisë në gjykim, në këndvështrim të përbërjes së trupit gjykues, duhet të respektohet në çdo shkallë të gjykimit, duke mos përjashtuar as shqyrtimin e çështjes në dhomën e këshillimit të Gjykatës së Lartë. Për Gjykatën është konsideruar gjykatë e njëanshme trupi gjykues në përbërje të të cilit ka qenë i pranishëm qoftë edhe vetëm një gjyqtar, i cili në këndvështrimin objektiv nuk jepte garanci për një gjykim të paanshëm. Gjykata ka theksuar se “thjesht dhe vetëm pjesëmarrja e një apo më shumë gjyqtarëve në një procedim të mëparshëm, pavarësisht nga ndikimi i prezencës dhe i mendimit të tyre në të gjithë trupin gjykues, është një arsye e mjaftueshme dhe njëkohësisht një garanci më pak për kërkuesin, tek i cili është krijuar dyshimi i bazuar se gjykata nuk ka qenë e paanshme në shqyrtimin e kësaj çështjeje” (*shih vendimin nr. 49, datë 10.7.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

14. Nga shqyrtimi i materialeve të çështjes rezulton se Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr. 9094, datë 7.10.2008, ka vendosur pranimin e kërkesëpadisë së subjektit të interesuar Edmond Kume me objekt deklarimin e pavlefshmërisë së kontratës së shitjes nr. 3141 rep., nr. 1135 kol., datë 10.8.1999 lidhur mes subjektit të interesuar Edmond Kume dhe shtetas H.Q. Mbi ankimin e kësaj të fundit, Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 344, datë 26.2.2010, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit nr. 9094, datë 7.10.2008 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë. Ndaj këtij vendimi shtetasja H.Q. ka paraqitur kërkesë për pezullimin e ekzekutimit të vendimit gjyqësor.

15. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 144, datë 14.5.2010, ka vendosur pranimin e kërkesës për pezullimin e ekzekutimit të vendimit gjyqësor. Në trupin gjykues që ka shqyrtuar kërkesën për pezullimin e ekzekutimit të vendimit gjyqësor ka qenë dhe gjyqtari A.M., i cili ka qenë pjesë edhe e trupit gjykues të Gjykatës së Lartë që ka shqyrtuar çështjen në dhomën e këshillimit dhe me vendimin nr. 00-2017-78, datë 17.2.2017 ka vendosur mospranimin e rekursit, vendim i cili është objekt i kërkesës së paraqitur përpara Gjykatës Kushtetuese.

16. Në vlerësimin e Gjykatës, vendimi i pezullimit është një vendim i ndërmjetëm, gjatë të cilit gjyqtarët vlerësojnë: (i) pasojat e rënda, nisur nga kushtet subjektive të palëve, kur besohet se ka një disproporcion të madh midis së mirës që synohet të arrihet nga ekzekutimi nga kreditori në raport me dëmin e pësuar nga debitori, dëm i cili duhet të jetë më i madh se ajo çfarë vetë norma konsideron pasojë të paevitueshme të ekzekutimit të detyrueshëm; (ii) pariparueshmërinë e situatës, nisur nga kushte objektive, konkluzion në të cilin arrihet kur dëmi i pariparueshëm rezulton në shkatërrimin e pasurisë që i nënshtrohet ekzekutimit ose humbjen e cilësive të saj thelbësore, duke krijuar një situatë (dëmi) e cila do të jetë e pamundur për t’u kthyer në gjendjen e mëparshme.

17. Në këtë kuptim, Gjykata vlerëson se vendimet e pretenduara nga kërkueset janë marrë në përfundim të proceseve gjyqësore që kanë karakteristika të dallueshme dhe që bazohen në konsiderata dhe vlerësime të ndryshme të gjyqtarëve. Në këto kushte, Gjykata vlerëson se pjesëmarrja e të njëjtëve gjyqtarë në dy vendimet e dhëna për rrethana të ndryshme të çështjes, nuk krijon dyshim të justifikuar për mosrespektimin e parimit të gjykimit nga një gjykatë e paanshme (*shih vendimin nr. 22, datë 20.5.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

18. Për pretendimin e cenimit të parimit të paanshmërisë nga gjyqtari M.B., Gjykata konstaton se ai ka marrë pjesë në trupin gjykues të Gjykatës së Lartë, që ka shqyrtuar rekursin e paraqitur nga shtetasja H.Q. për çështjen me palë paditëse subjektin e interesuar Edmond Kume dhe të paditur shtetasen H.Q., me objekt konstatimin e pavlefshmërisë absolute të kontratës së shitjes nr. 3141 rep., nr. 1135 kol., datë 10.8.1999 të lidhur mes subjektit të interesuar, në cilësinë e shitësit dhe shtetas H.Q. në cilësinë e blerëses. Në përfundim të gjykimit, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë në dhomën e këshillimit

me vendimin nr. 00-2011-614, datë 12.5.2011, ka vendosur mospranimin e rekursit. Po i njëjti gjyqtar ka marrë pjesë në trupin gjykues që ka shqyrtuar çështjen, objekt shqyrtimi në Gjykatën Kushtetuese, për të cilën Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit me vendimin nr. 00-2017-78, datë 17.2.2017, ka vendosur mospranimin e rekursit të paraqitur nga kërkueset.

19. Gjykata Kushtetuese në jurisprudencën e saj ka arritur në përfundimin se paanshmëria objektive dhe subjektive e gjyqtarëve, të cilët kanë marrë pjesë në shqyrtimin e çështjes në dhomë këshillimi, nuk lë shkas për dyshime mbi njëanshmërinë e tyre gjatë procesit gjyqësor (*shih vendimin nr. 7, datë 10.2.2014 të Gjykatës Kushtetuese*).

20. Në rastin konkret, Gjykata vlerëson se çështjet, në shqyrtimin e të cilave në dhomë këshillimi, ka marrë pjesë gjyqtari M.B. janë të ndryshme dhe nuk krijojnë dyshime për cenimin e parimit të paanësisë gjatë procesit gjyqësor.

21. Në përfundim, Gjykata çmon se pretendimi i kërkueseve për cenimin e parimit të paanësisë nga Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë është i pabazuar.

B.2. Për pretendimin e cenimit të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor

22. Sipas kërkueseve, Gjykata e Lartë nuk ka respektuar kërkesat e nenit 142/1 të Kushtetutës në lidhje me arsyetimin e vendimit gjyqësor. Edhe pse në rekurs parashtroreshin shkelje të standardeve kushtetuese për një proces të rregullt ligjor nga gjykatat më të ulëta, si dhe shkaqe të parashikuara nga neni 472 i KPC-së, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit pa u shprehur për shkaqet konkrete të mospranimit.

23. Gjykata ripohon se e drejta për një proces të rregullt ligjor, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142/1 të Kushtetutës, si dhe nga neni 6 i KEDNJ-së, përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar. Funkcioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve se ato janë dëgjuar, si dhe u jep atyre mundësinë ta kundërshtojnë atë. Përveç kësaj, duke dhënë një vendim të arsyetuar, mund të realizohet edhe vëzhgimi publik i administrimit të drejtësisë (*shih vendimet nr. 3, datë 19.2.2013; nr. 8, datë 28.2.2012; nr. 25, datë 10.6.2011; nr. 38, datë 30.12.2010 të Gjykatës Kushtetuese*).

24. Në jurisprudencën e saj, Gjykata ka theksuar domosdoshmërinë e arsyetimit të vendimeve gjyqësore, penale apo civile, si një garanci për procesin ligjor. Vendimi duhet të mbështetet vetëm mbi faktet që janë paraqitur gjatë procesit gjyqësor dhe duhet të përmbajë bazën ligjore mbi të cilën bazohet zgjidhja e mosmarrëveshjes, analizën e provave dhe mënyrën e zgjidhjes së mosmarrëveshjes. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Vendimi mund të kontrollohet nga një gjykatë më e lartë sipas procedurave përkatëse dhe, që kjo të jetë e mundur, duhet bërë arsyetimi i vendimit, në të cilin gjyqtari tregon me qartësi faktet dhe ligjin e zbatueshëm, të cilat e kanë çuar në bërjen e një zgjedhjeje ndërmjet disa mundësive. Vendimet gjyqësore që japin gjykatat e të gjitha niveleve në përfundim të gjykimit, përbëjnë aktin procedural kryesor të të gjithë procesit gjyqësor. Ato përmbledhin dhe finalizojnë, përfundimisht, qëndrimet që mban gjykata lidhur me çështjen në gjykim (*shih vendimet nr. 8, datë 16.3.2011; nr. 23, datë 4.11.2008; nr. 11, datë 2.4.2008; nr. 7, datë 9.3.2009 të Gjykatës Kushtetuese*).

25. Vendimi gjyqësor në çdo rast duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje. Në tërësinë e tij ai duhet konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre. Ato duhet të jenë në shërbim dhe funksion të njëra-tjetrës. Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të bazuara dhe të lidhura logjikisht, duke respektuar rregullat e mendimit të drejtë. Ato duhet të formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, i cili përjashton çdo kundërthënie ose kontradiksion të hapur ose të fshehtë. Këto argumente duhet të jenë, gjithashtu, të mjaftueshme për të mbështetur dhe pranuar pjesën urdhëruese. Konkluzionet e pjesës arsyetuese duhet të bazohen jo vetëm në aktet ligjore, por edhe në parimet dhe rregullat që karakterizojnë mendimin e shëndoshë e logjik (*shih vendimet nr. 3, datë 19.2.2013; nr. 20, datë 13.4.2012; nr. 38, datë 30.12.2010 të Gjykatës Kushtetuese*). Gjithsesi, Gjykata e ka vlerësuar zbatimin e këtij parimi rast pas rasti, në varësi të rrethanave konkrete të çështjes, duke analizuar nëse vendimet gjyqësore të kundërshtuara

e kanë përmbushur në mënyrë të mjaftueshme detyrimin për arsyetimin e vendimeve të tyre. Ajo ka verifikuar nëse vendimi i kundërshtuar është logjik, ka kundërthënë, përmban referencat në ligjin e zbatueshëm dhe nëse respekton të gjitha elementet e sipërpërmendura. Detyrimi i gjykatave për të respektuar këtë standard ndryshon në varësi të rrethanave të çështjes konkrete dhe natyrës së vendimit dhe masa e arsyetimit varet nga natyra e vendimit në fjalë (*shih vendimin nr. 25, datë 10.6.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

26. Në këtë kuptim, Gjykata ka theksuar se ajo e vlerëson arsyetimin e një vendimi gjyqësor vetëm në kuadrin e përmbushjes ose jo të standardeve të mësipërme, pasi nuk është detyrë e saj të analizojë provat dhe faktet ku është bazuar gjykata për zgjidhjen e çështjes së themelit. Kjo mbetet detyrë funksionale e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm. Në aspektin e kontrollit kushtetues, Gjykata verifikon nëse arsyetimi i vendimit gjyqësor i ka plotësuar ose jo kriteret e përcaktuara më sipër, të cilat garantojnë të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar. Në vlerësimin e Gjykatës nuk mjafton që arsyetimi të jetë formalisht i pranishëm në kuptimin grafik dhe strukturor, pasi kjo do ta bënte atë thjesht fiktiv. Arsyetimi duhet domosdoshmërisht të plotësojë kriteret minimale ligjore të përcaktuara dhe të mos ketë të meta të tilla serioze që cenojnë standardin e vendimit gjyqësor të arsyetuar (*shih vendimin nr. 3, datë 19.2.2013; nr. 55, datë 18.12.2012 të Gjykatës Kushtetuese*).

27. Në nenin 310/1 të KPC-së parashikohet se vendimi i gjykatës duhet të përmbajë hyrjen, pjesën përshkuese-arsyetuese dhe pjesën urdhëruese, duke përcaktuar, në paragrafët e tjerë, elementet që duhet të përmenden në secilën prej këtyre pjesëve. Ndërsa për gjykimin në Gjykatën e Lartë, KPC-ja sanksionon se rekursi, ndër të tjera, duhet të përmbajë shkaqet për të cilat kërkohet prishja e vendimit, duke iu referuar normave ligjore mbi të cilat mbështetet (neni 475/ç) dhe se shqyrtimi i çështjes në kolegjet seleksionuese konsiston në një vlerësim të këtyre shkaqeve. Nëse rekursi bëhet për shkaqe të ndryshme nga ato që i lejon ligji, ai nuk pranohet dhe mospranimi i tij vendoset nga kolegji i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit (neni 480).

28. Nga parashikimet e normave të mësipërme procedurale, si dhe bazuar në veçoritë e gjykimit në Gjykatën e Lartë dhe në praktikën e saj, Gjykata çmon se në funksion të realizimit të vëzhgimit publik të administrimit të drejtësisë, si dhe të koherencës së vendimit gjyqësor, në mënyrë që përfundimi i procesit të vlerësimit të gjykatës të jetë i mbështetur, përmbajtja e vendimit përbën premisën për përmbushjen e standardit të arsyetimit të vendimit, i cili në këtë drejtim duhet të plotësojë dhe të përmbajë kriteret e përcaktuara nga dispozitat ligjore përkatëse dhe ato të elaboruara nga jurisprudenca kushtetuese e konsoliduar (*shih vendimin nr. 3, datë 19.2.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

29. Në rastin konkret, Gjykata vëren se vendimi i mospranimit i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë përmban, në pjesën hyrëse të tij, palët ndërgjyqëse, objektin e padisë, disponimet e gjykatës së shkallës së parë e asaj të apelit, faktin se kundër vendimit të kësaj të fundit kanë paraqitur rekurs kërkueset, si dhe shkaqet që ato kanë parashtruar në rekurs. Ndërsa në pjesën arsyetuese, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë është shprehur se “rekursi i paraqitur nuk përmban shkaqe nga ato që parashikon neni 472 i KPC-së”, duke vendosur në pjesën urdhëruese mospranimin e tij.

30. Nga leximi në tërësi i vendimit, Gjykata vlerëson se vendimi i mospranimit të rekursit, i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, objekt shqyrtimi, ka respektuar standardin kushtetues të arsyetimit të vendimeve gjyqësore. Për rrjedhojë, pretendimi i kërkueseve edhe në këtë aspekt është i pabazuar.

31. Për sa më sipër, Gjykata vlerëson se pretendimet e kërkueseve janë të pabazuara, e kërkesa duhet të rrëzohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 131/1/f dhe 134/1/i, të Kushtetutës, si dhe të neneve 72 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, njëzëri,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar), Altina Xhoxhaj, Vitore Tusha, Besnik Imeraj, Gani Dizdari, Fatmir Hoxha, Fatos Lulo